

Arrest

nr. 157 398 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juni 215 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota als volgt opgelijst:

“Verzoekster werd op 05.06.2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 01.03.2013. Op 25.02.2013 diende zij een aanvraag in voor verlenging van de beroepskaart, wat haar op 30.09.2013 werd toegestaan. De verblijfskaart werd verlengd tot 02.03.2015.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26.02.2015 een beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) werd verlengd tot 02.06.2015.

Per schrijven d.d. 08.04.2015 van de Vlaamse Dienst bevoegd voor de werkgelegenheid werd de afgifte van een beroepskaart aan verzoekster geweigerd.”

Het in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde [G.H.] [...], onderdaan van Turkije, verblijvende te [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze tijdelijke machtiging heeft gekregen op voorlegging van een geldige beroepskaart.

Overwegende dat deze beroepskaart als voorwaarde werd gesteld voor de verlenging van het tijdelijke verblijf in onze vorige beslissing van 26.02.2015, waarbij een uitzonderlijke verlenging van de A-kaart werd toegestaan in afwachting naar een definitieve beslissing inzake haar nieuwe beroepskaart.

Overwegende dat betrokkene een A-kaart geldig tot 02.06.2015 heeft gekregen.

Overwegende dat de bevoegde dienst van het Vlaamse gewest (dienst economische migratie van het departement Werk en Sociale Economie) op 08.04.2014 een beslissing heeft genomen tot weigering van de beroepskaart.

Derhalve voldoet zij niet meer aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf en wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Het minderjarig kind [G.R.] [...] volgt de verblijfstoestand van mevrouw [G.H.] en dient zijn moeder te vergezellen. [...]”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij geeft de volgende toelichting:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 septies dd. 20.12.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekster heeft beroep aangetekend tegen de weigering hernieuwing van haar beroepskaart.

Het is voorbarig om nog vóór het verstrijken van de beroepstermijn verzoekster uit te wijzen.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Het middel is gegrond.”

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke juridische en feitelijke overwegingen ze steunt. Verzoekster maakt niet duidelijk in welke mate ze niet in staat zou zijn om zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3. Ter ondersteuning van de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur uit verzoekster slechts één concrete kritiek, met name dat de verwerende partij de beslissing treft zonder de uitkomst van het beroep dat ze heeft aangetekend tegen de weigering tot hernieuwing van haar beroepskaart af te wachten.

2.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in

het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het hebben van een beroepskaart als voorwaarde werd gesteld voor de verlenging van het tijdelijk verblijf. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde dienst van het Vlaamse Gewest op 8 april 2015 een beslissing heeft genomen tot weigering van de hernieuwing van de beroepskaart. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier – in de bestreden beslissing wordt weliswaar bij wijze van materiële vergissing 8 april 2014 vermeld en niet 8 april 2015 – en wordt ook bevestigd door verzoekster. De Raad kan het dan ook geen schending achten van de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

2.6. Uit niets blijkt dat verwerende partij tijdens de beroepstermijn of hangende het beroep tegen de weigering tot vernieuwing van de beroepskaart zich moet onthouden van het toepassen van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet of de uitkomst van een dergelijk beroep dient af te wachten alvorens de bestreden beslissing te treffen, minstens toont verzoekster dit niet aan.

2.7. De bestreden beslissing vormt geen gedwongen uitwijzing zodat verzoekster niet dienstig kan opwerpen *“Het is voorbarig om nog vóór het verstrijken van de beroepstermijn verzoekster uit te wijzen.”*

2.8. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid van verzoekster om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen bij de verwerende partij, gelet op de gevoerde beroepsprocedure en de gepaste stappen te ondernemen mocht haar beroep tegen de weigering tot vernieuwing van de beroepskaart ingewilligd worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA